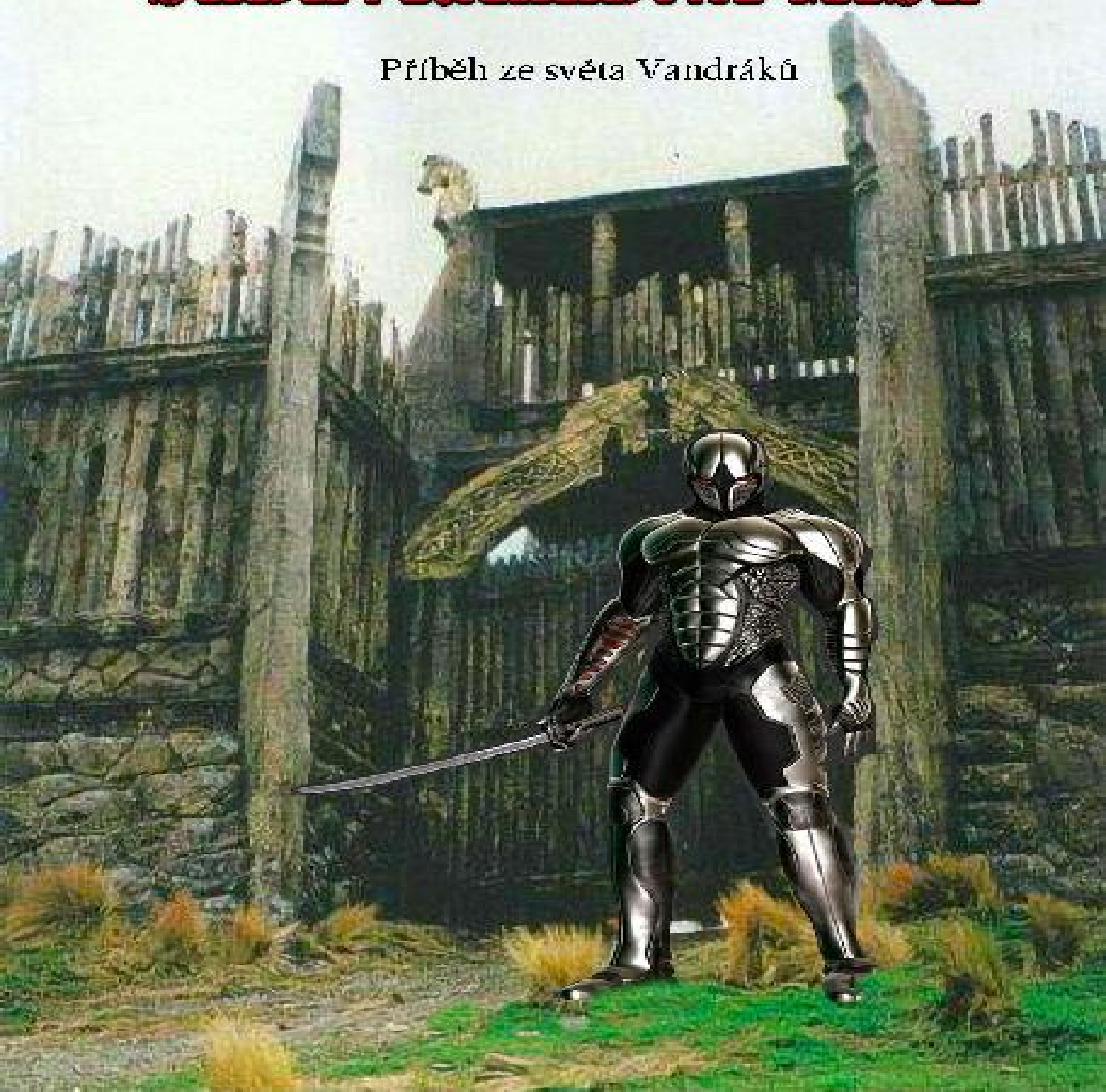

Vlado Ríša

SEBEVRAŽEDNÁ MISE

Příběh ze světa Vandráků

Kapitola 1

1.

Jarmil vypálil z ramenního iontového kanónu. Staříčský *Falcon 2* se zapotácel a pod nohama mu zaskřípělo drcené zdivo napůl zříceného domu. Pak stiskl spoušť krátkohlavňového kulometu, ale místo urychlené dávky drobných kuliček se ozvalo jen cvaknutí zaseknuté zbraně. Mladý pilot robota vyrovnal a zacouval za roh, do kterého v tomtéž okamžiku zabubnovaly kovové kuličky z kulometu soupeře s takovou razancí, že se v něm objevila díra zvící slušně velkého *grizzlouna obrovského*.

Jarmil se otočil a rozběhl se k dalšímu rohu, za nějž se mýnil schovat. Slovo rozběhl, bylo značně přehnané. *Falcon* skřípal, vrzal, drnčel a z pravého kolenního kloubu mu při každém kroku vystříklo nažloutlé mazivo.

„*Je to stařeček a taky se tak pohybuje,*“ uvědomil si Jarmil, přesto se snažil přimět *Falcona* k rychlejšímu pohybu.

Ovládací prvky mu však kladly takový odpor, že to bylo prakticky nemožné. Robot se šoural rychlostí splašeného hlemýždě.

„Že já, blbec, jsem se včera tak vožral,“ zoufale vydechl, když zjistil, že se nemá šanci dostat ke spásnému rohu.

Otočil robota. Tomu se při tak razantním pohybu podlomilo pravé koleno a padl do kleku. Jarmil horečně odhadoval, jak rychlý je soupeř.

Město Brniště na tom bylo líp, co se týče bojového robota. Sice to také nebyla žádná sláva, ale *Kraken* byl přece jen o generaci mladší než *Falcon*. Jeho pilot nebyl lepší než Jarmil, ale robotí generace je robotí generace a navíc Jarmila šíleně bolela hlava.

Těsně před tím, podle odhadu, než měl zpoza rohu vyběhnout soupeř, Jarmil dvakrát po sobě vystřelil z iontového kanónu a pak už jen pozoroval, jak dvě koule ionizovaného vzduchu letí k místu, odkud každým okamžikem měl objevit nepřítel.

„*Jestli jsem to odhadl blbě, tak jsem v hajzlu,*“ zaťal zuby do dolního rtu.

Před očima mu probleskl včerejší večer, kdy nadšený primátor malého městečka o dvou tisících obyvatel, které ovšem na této bohem zapomenuté zemědělské planetě bylo třetí největší, poslouchá Zrzkovo vyprávění o slavném souboji na Romisi, který vybojoval jeho kapitán a plácá Jarmila po rameni.

„Tak to jste ten pravý pro nás!“ juchal primátor Virtogan, muž vyššího středního věku a nižší obtloustlé postavy, s mírně prošedivělými vlasy, dlouhými tak, že mu padaly na ramena. Možná by to vypadalo líp, kdyby jich nebylo tak málo. Nicméně živé modré oči mnohé vyvažovaly. Navíc právě před chvílí proplatil Jarmilovi slíbených osmdesát tisíc dolsů za dovezené stroje na výrobu cukru.

„Jak hluboko jsem klesl, když se musím žít jako vozka! Fuj! Když ale Jarní kráska potřebuje údržbu a dokonce někdy i palivo,“ chlácholil Jarmil našťavané svědomí.

„Pro vás je to taková drobnost,“ vemlouval se mu do duše primátor a přilil Jarmilovi do piva výborný místní rum, který byl jedním z mála vývozních artiklů planety. „Jste naše spása! Ten souboj musíme vybojovat do pozítří a ten trouba Moamir si zrovna zlomil nohu. Nemůžeme přijít o naše stádo chovných *gazeturů* jenom proto, že se náš účetní přepsal ve výkazu, že?“

Jarmil dopil a zakuckal se. Ve zbytku piva, které právě prolil hrdlem, bylo víc rumu než piva. Zoufale zamával na hostinského a ten, jako správný vládce hospody, pochopil ještě dřív, než dostal pokyn a už se k němu řítí s novým pivem.

„Stačí, když neprohraje. Jsme vyzvaní a tak nemusíme vyhrát,“ hučel do něj primátor.

Mladý nepřítel zřejmě opravdu předpokládal, že Jarmil bude utíkat a bezmyšlenkovitě vylétl zpoza rohu přímo do cesty první střele.

Jarmil sice úplně přesně neodhadl, kdy se objeví, takže se modře blýskající koule se jen zlehka otřela o pravý bok *Krakena*. Robota obklopila modravá aura a na okamžik mu vypadly elektronické řídicí obvody. Zůstal nehybně stát. Byl v ideální pozici, aby ho Jarmil dorazil, jenže ten neměl čím. Lontovému kanónu zbývalo ještě třicet vteřin do nabití a v kulometu už neměl žádné střelivo, takže jediné co

mu zbývalo, bylo sehnout se a házet na soupeře kamení... Nebo se pokusit vstát, vydat se na další pluhavý útěk a doufat, že stačí zmizet za rohem prastarého baráku, dřív než soupeři znovu naskočí ovládání.

Pokusil se o to, ale *Falcon* odmítl poslušnost a vtom ho zasáhla dávka kovových kuliček, kterou soupeř vypálil, ještě než ho Jarmil zasáhl. Zabubnovalo to na hrudním pancíři, ale na plastocel, z níž byl robot vyrobený, to nemělo valný účinek. Bylo to jako házet hrách na okno, zabubnovalo to, ale tím to také skončilo. Tedy kromě několika dalších promáčeklin na hrudi robota.

Falcon se jen trochu zaklonil, ale stále zůstal na kolenou jako nehybný terč pro soupeře.

Druhý iontový výboj se konečně „docoural“ k stále ještě nehybnému *Krakenu* a vybuchl v oslepujivě modrém záblesku. Když Jarmil otevřel oči, protože to čekal, uviděl, že nepřátelský robot leží na zádech a nehýbe se.

Natáhl se k modrému tlačítku na palubní desce a otevřel tím na boku *Falcona* výstupní otvor. Vzhledem k tomu, že robot klečel, nepotřeboval schůdky a seskočil na zem přímo. Rozběhl se po křupajících zbytcích betonové zříceniny k padlému soupeři, když se vtom objevila mezi stromy plošina, letící ve výši asi pěti metrů, na níž stáli oba znesváření primátoři a Zrzek Lorcan. Hned za nimi se řítili promíšení obyvatelé obou městeček a hulákali jako smyslů zbavení.

Virtogan zuřivě mával oběma rukama a hulákal:

„Je konec! Je konec! Tvůj robot neleží na zemi! Je konec! Stádo je naše!“

„To není pravda!“ ječel druhý primátor. „Je to nerozhodně! Oba skončili!“

Virtogan rozhodil rukama a široce se usmíval:

„To je mi úplně fuk!“ plácl většího muže po svém boku do zad. „I nerozhodně znamená, že stádo je naše! Hurá!“

Na to se přidal celý dav a začal povykovat jako stádo zpitomělých *pískalek obrovských*, podivných broukovitých mrchožroutů z žijících na *Oscole 6*, které se po nálezu kořisti, místo likvidace potravy, shromáždí kolem ní a hvízdají tak dlouho, až jim většinou mršinu někdo ukradne.

Jarmil se zastavil a teprve teď si oddychl. Na to, že remíza mu úplně stačí v bojovém zápalu úplně zapomněl.

Lidé ho obklopili, pak ho někdo vyzvedl na rameno a hned poté ho začali vyhazovat vysoko do vzduchu. Jarmil se zoufale snažil někoho chytnout, ale dost dlouho se mu to nedařilo. Nejenže měl obavu, že ho nakonec někdo z nich nechytí, a on se zblízka seznámí s tvrdostí matičky země, tedy v tomto případě s úlomky plastobetonu, které všem chroustaly pod nohama, ale že je pozvrací, protože měl žaludek po včerejší pitce jako na vodě.

Naštěstí se ani jedno nestalo a po chvíli ho nadšení lidé dopravili vcelku v celku k plošině, na niž ho vysadili.

„Z tohotohle budu mít pěknou řádku modřin,“ pomyslel si, když se konečně chytil zábradlí postarší plošiny, která už pomalu a plavně mířila k vítěznému městečku, kde na všechny čekala hostina, na niž padla dobrá dvacítká *gazeturů*.

„Kdyby se místo hádek domluvili,“ pomyslel si Jarmil, *„mohli mít stádo obě městečka a byl by klid. No, asi nebyl,“* pokrčil rameny a pohledem střelil na louku, kterou právě míjeli, na níž stála *Jarní kráska*. *„Je v pořádku,“* oddychl si. *„Právě tak jako můj žaludek.“*

2.

Seděli u bohatě načinčaného stolu ve Virtoganově domě. Jarmil už měl v sobě skoro půl kila pečeného masa, nějaký ten kousek zeleniny a malý úlomek chleba, kterým vytíral šťávu z talíře. Virtoganova dcera, která seděla mezi ním a Zrzkem Lorcanem, se drobně ošklíbala nad nevychovaností bojovníka, ale byla příliš dobře vychovaná na to, aby k tomu cokoli poznamenala. Jarmil si nedělal žádné násilí, a i když používal příbory, jeho stolování mělo k dokonalosti daleko. Bylo to dáno nejen tím, že vandráci, k nimž patřil, si nikdy velké násilí u jídla i jinde nedělali, ale v jeho případě se na tom podepsal i jeho dlouhý pobyt na trestanecké planetě.

Primátor povstal a cinkl prstenem o skleničku. Jasný zvuk se nesl místností s překvapivou intenzitou. Postupně všichni zmlkli a zadívali se na svého náčelníka.

Levou rukou si pročísl dlouhé vlasy a zastrčil si je za ucho. Usmál se a začal:

„Díky našemu hrdinovi jsme získali zpátky to, co nám vždycky patřilo...“

„*Jéžiš, to jsou kecy,*“ povzdychl si v duchu Jarmil a zamořil nos do baňaté sklenice, kde dnes měl jenom silně zředěné víno.

Stále ho ještě lehce pobolívala hlava, přičemž nevěděl, jestli je to od včerejší pitky nebo těch několika tvrdých ran, které *Falcon* schytl a stal se tak na několik okamžiků pro pilota šejkrem, kdy Jarmilova hlava dostala několik docela silných ran.

„... Tato hostina je naším vyjádřením díky jeho fantastickému boji, kdy bez jeho neuvěřitelných schopností, bychom nevyhráli.“

„*Kdybych to byl věděl, tak bych sem nechodil,*“ zaúpěl v duchu mladík.

„Proto mu nejen připíjím, ale i předávám slavný putovní zlatý pohár našeho města jako dík. V pohádkách bych mu přidal ještě půlku našeho města a ruku své dcery,“ láskyplně se podíval na znuděnou, nepřiliš krásnou dceru, šťourající se v talíři nerezovou vidličkou, „ale to je jen v pohádkách...“

Jarmil si oddychl a Zrzek se široce zaculil.

„Jako odměnu mu předávám mapu Virtoganského pokladu,“ vzal ze stolu malou, kulatou, rudě zbarvenou flešku a slavnostně ji Jarmilovi předal. Byl to prastarý model, o němž mladík pochyboval, že ho bude schopný vůbec načíst do počítače.

Nicméně vyskočil a se širokým vděčným úsměvem ji převzal.

„Je to dědictví po mém prapradědovi, který jako první s rodinou přiletěl na naši planetu a začal ji kolonizovat,“ uzavřel primátor svůj proslov a sedl si.

Poté se naklonil k Jarmilovi a tiše dodal:

„Tento zapisovací přístroj nám tu zanechal před odletem na další výpravu, z níž se však už nikdy nevrátil.“

Lidé kolem stolu začali nadšeně aplaudovat, ale někteří se potutelně usmívali. Jarmilovi to bylo podezřelé, a proto mrkl na Zrzka, co tomu říká.

Lorcan nepatrně zavrtěl hlavou a významně se podrbal na čele. Naznačil tím, že si Jarmil, jako obvykle, naběhl.

Mladík lehkým úklonem Virtoganovi poděkoval, flešku strčil do kapsy a pozvedl evidentně lehce pozlacený pohár.

„Děkuji, všem vám srdečně děkuji, a zvláště pak panu primátorovi Virtoganovi. Bohužel musíme vás nyní opustit, protože naše odletové okno nebude už otevřené příliš dlouho a navíc máme další povinnosti, které nám nedovolují déle setrvat ve vaší milé společnosti,“ pozvedl pohár a upil z něj.

Znovu se ozval frenetický potlesk, ale nikdo je nezdržoval. Dokonce by Jarmil řekl, že na primátorově obličeji se objevilo ulehčení.

3.

Na chodbě Virtogan Jarmila dohnal a položil mu ruku na rameno. Mladík se potočil a udiveně se zadíval do zarudlého obličeje vládce městečka.

„Víte...,“ kroutil se tloušťk, jako *žížalec sedmítečný*, „chtěl jsem se zeptat, jestli mi vrátíte naši putovní cenu?“

Natáhl ruku k poháru, který Jarmil pevně třimal v levičce.

„Ten jsem přece vyhrál,“ udiveně odpověděl pilot.

„No, ano,“ pokýval primátor hlavou tak energicky, až se mu dlouhé prošedivělé vlasy zavlnily kolem hlavy, „jenže, jak jsem řekl: je putovní. Dostává ho ten, kdo vyhrál boj...“ na okamžik se odmlčel. „A příště ho zase dostane nový vítěz,“ dodal trochu nešťastně.

„Teď jsem ho vyhrál já a samozřejmě ho příště odevzdám vítězovi, až se zúčastním dalšího boje za vaše město. Nebojte se, neztratím ho,“ řekl Jarmil s trochou jízlivosti v hlasu.

„Jenže, jenže...“

„*To si hochu počkáš, než se sem vrátím,*“ prolétlo pilotovi hlavou s poněkud trapným zadostiučiněním, že si nenaběhl jen on sám.

„Jenže, kdy se sem vrátíte?“ Virtogan vypadal, že se snad rozpláče.

„Určitě to nebude dlouho trvat. Vaše planeta je tak milá,“ zavrkal Jarmil medovým hlasem a vymanil rameno z primátorova sevření.

„Mějte se krásně a brzy na shledanou.“

4.

„Ty seš ale vůl,“ pleskl se Lorcan do čela, když konečně zaparkovali na oběžné dráze a lodní počítač *Charlie* propočítávala souřadnice potřebné k odletu ze soustavy. „Nechat se zmlátit kvůli stádu nějakých krav...“

„... gazeturů,“ opravil ho Jarmil.

„I kdyby to byli pagisaurové, tak seš vůl. Dostaneš plechovej pohár a nějakou připitomělou flešku. Všiml sis, jak se ta jeho dceruška ušklíbla, když ti ji dával? Ne? Tak to tedy já ano.“

„Nebyla sama,“ poznamenal Jarmil. „A přestaň na mě ječet, děsně mě bolí hlava.“

„Bude trvat ještě hodinu, dvacet tři minuty než dopočítám trasu, takže se zvedni a přesuň se do medikoutku. Na tu hlavu se ti podívám. Podle příznaků soudím, že jde o lehký otřes mozku,“ ozvala se do jejich sporu *Charlie*.

„Neječím,“ odpověděl uraženě Lorcan, „vždyť i ta dcera se ti posmívala. Řekla mi, že těch obstarožních flešek mají doma ještě kupu. Jejich předek to důkladně zašifroval a proto to primátor tak lehce rozdává.“

„Jenže,“ mávl rukou Jarmil, „vzhledem k tomu, že tohle vím taky, udělal jsem si řešerši...“

„Cože?“ zatvářil se Zrzek nechápavě.

„Podíval jsem se do databank.“

„Aha,“ kývl Lorcan.

„Jejich předek byl opravdu číslo. Byl to daleko spíš pirát než bohabojný kolonizátor. Svoji rodinu vysadil na *Pšenku*,“ ukázal prstem na planetu, která se na monitoru pomalu vzdalovala od *Jarní krásy*, „a sám vzal kramle...“

Zrzkův obličej byl samý otazník.

„Tak to říkávala moje babička, když někdo zmizel beze stopy,“ upřesnil Jarmil.

Zrzek kývl.

„Byl velmi podezřelý z několika přepadení obchodních lodí. Létal sám a přepady uskutečňoval s několika dálkově řízenými roboty. Což je úžasné...“

„Cože?“ vykulil oči Lorcan.

„... no, uvědom si, že to bylo před sto padesáti lety a tehdy něco takového a ještě v tomhle vystrkově, bylo unikátní. Musel být vynikající konstruktér...“

„Aha,“ uznal Zrzek, „ale raději už bys měl jít, aby tě *Charlie* ošetřila.“

Kapitola 2

1.

Jarmil se už dvě hodiny hmoždil s rudou fleškou. *Charlie* samozřejmě neměla takový výstup, kterým by ji byla schopná normálně načíst. Proto flešku rozebral a teď se snažil na původní konektor připájet jiný, který by *Charlie* dokázala skousnout a přitom nezničit to, co na ní bylo nahrané.

„Vadím se, že na ní nic nebude,“ culil se Zrzek, když Jarmil už po třetí vztekle praštil rukou do stolu, protože pájené drátky odpadly z míst, kam se je snažil přidělat.

„Hele, nechtěl by ses projít venku?“ zavrčel naštvaně Jarmil.

„A nejlíp bez skafandru, co?“ ušklíbl se Zrzek.

„Jo, tos uhod,“ pokračoval ve stejném tónu pilot. „Opravdu miluju, když mi někdo čumí před rameno, když něco dělám.“

„Hlavně, když se ti nedaří, co?“

Jarmil jen mávl rukou, zavřel oči, vydýchal se a tím se soustředil na piplovou práci.

Za další hodinu opatrně vsunul konektor do připraveného otvoru:

„Zkontroluj na všechny možné viry a jiné fujbrouky,“ řekl s přivřenýma očima.

„Nic tam není, jen dva zaheslované soubory. Jeden je zřejmě textový, druhý je možná obrázek, ale to odhaduji na třiceti šesti procentní pravděpodobnost.“

„Prolomíš heslo?“

„Podle názvu jednoho failu jde pravděpodobně o písmena eventuelně čísla v latince a heslo je dlouhé čtyřicet pět znaků.“

„To by pro tebe měla být hračka,“ opáčil Jarmil.

„Pokud v tom nebude nějaký háček...“ zapochybovala nad vnucovanou jednoduchostí *Charlie*.

2.

Jarmil se protáhl a mrkl se kolik je hodin. Udivilo ho, že ho *Charlie* nechala spát tak dlouho - prochrněl skoro patnáct hodin. Přece jen návštěva *Pšenky* byla po všech stránkách náročná.

Umyl se a teprve tehdy si byl jistý tím, že už vnímá.

„Tak co je?“ zeptal se do prostoru.

„Vypadá to špatně,“ odpověděla *Charlie*, „s pravděpodobností sedmdesát dvě celých tři desetiny procenta je tam ještě jiná abeceda.“

Jarmil otráveně zafuněl a zamířil do jídelny.

Když vešel dovnitř, uviděl, jak se Zrzek láduje palačinkami, až má kolem úst červené kolečko od marmelády.

„Tak to vypadá, že sis naběhl, co?“ culil se Lorcan tak, že nebýt uší, oběhl by mu úsměv celou hlavu.

„Ještě není všem dnům konec,“ odvětil otráveně Jarmil

Měl pocit, že odporovat je nutné, i když zbytečné, neboť pro jednou má Zrzek pravdu.

Sedl si ke stolu a naťukal na obrazovku objednávku. Před ním stál vyhraný pohár a mladík už už zvedal ruku, aby ho smetl ze stolu, ale pak si to rozmyslel.

„*To by se mi ten parchant Zrzek smál ještě víc,*“ pomyslel si a vzal poněkud otlučený pohár do ruky.

Točil jím v ruce a najednou si všiml, že je na něm vyrytý nápis.

„*Pohár pro vítěze NHL 2096 CKA Санкт-Петербург,*“ přeslabikoval si v duchu, i když s azbukou měl trochu problémy, ale díky, kdysi tak obdivovanému bojovníku v robotech, Golovačevovi, si ta písmenka přece jen pamatoval.

Vtom se mu na stole objevila snídaně, ale Jarmil si jí ani nevšiml.

„To by mohlo být ono,“ zařval tak, až Zrzkovi zaskočil kus palačinky a rozkašlal se.

„*Charlie* naskenuj si to a zkus to jako heslo.“

Jen několik setin vteřiny bylo ticho a pak se počítač ozval:

„Heslo je správné. Chcete výsledek do jídelny, nebo přijdete do pilotní kabiny.“

„Čkej!“ vypálil Jarmil z jídelny a tryskem se řítíl k hlavním monitorům.

3.

„Jde o souřadnice soustavy, heslo ke vstupu na Virtoganovu základnu je...“

„Jak je to daleko?“ udýchaně řekl Zrzek.

„Pokud poletíme ekonomicky tak deset dnů,“ odpověděla *Charlie*.

„Druhý fail je schéma podle kterého je možné základnu v soustavě najít. Nachází se na velkém osamělém asteroidu vzdáleném asi sto padesát milionů kilometrů od slunce...“

„Jupí!“ řval Zrzek a tancoval po pilotní kabině, rozhazoval rukama a široce se usmíval. „Budeme bohatý! Seš pašák!“ plácl Jarmila do ramene.

To mladý majitel *Jarní krásy* se tvářil skeptičtěji.

„Klídek, Zrzku. Ještě nic nemáme. A kdo ví, jestli tam vůbec něco je. Vzpomeň si, že odletěl z *Pšenky* před pořádnou hromadou let a navíc už se nikdy nevrátil. Třeba našel něco lepšího a vybrakoval svůj sklad, nebo...“ Jarmil mávl rukou a zmlkl.

Jeho slova neměla na hysterčícího Zrzka nejmenší vliv.

„Co je to za soustavu. Ví se o ní něco?“

„Je v seznamu volných soustav, takže zřejmě tam někdy někdo byl, ale nic zvláštního tam nenašel, takže žádná známá kolonie,“ *Charlie* se na okamžik odmlčela, „je tu jediná poznámka – možná těžba lithia.“

„Spočítej trasu,“ rozkázal Jarmil a pomalu se zvedl z pilotního křesla.

Loudavě zamířil do jídelny, kde na něj čekala mírně oschlá a studená snídaně.

4.

Jarmil jemným pohybem kniplu posadil *Jarní krásku* na masivní osamělý asteroid. Byl to velký rozeklaný kus kamene, jehož vlastní přitažlivost byla tak nízká, že se na něm ani prach neudržel.

Z levé nohy lodě vystřelil kotvu, která se zaryla hluboko do kamene a zabezpečila tak *Jarní krásku* nějakým nenadálým problémem.

Jarmil vstal a zamířil ke stěně, kde visel skafandr.

„Mám jít s tebou?“ zeptal se Zrzek.

„Jen si odjisti kanón a dávej na mě pozor. Kdyby se něco dělo, jsi moje záloha.“

Netrvalo dlouho a pilot a majitel *Jarní krásky* seskočil z nákladového prostoru, který se nacházel nějakých sedm metrů nad povrchem asteroidu. Jen pomalu se snášel a během letu uvažoval o tom, jestli by se neměl připoutat k lodi. Mrkl na zásobu paliva v batohu skafandru a ujistil se tak, že je to zbytečné. A tudíž nad touto myšlenkou mávl rukou.

Dlouhými plavnými skoky se blížil ke stavbě, která byla od lodi nějakých sto metrů. Zářila v paprscích místního slunce jako zlatý drahokam. Bylo to tak intenzivní, že se mu automaticky ztmavil průzor skafandru.

Poslední skok ho zanesl jen pár metrů od plastové kopule, k níž celou dobu mířil. Mohla mít tak padesát metrů v průměru. Kdyby neměl tak přesné souřadnice, nikdy by nedokázal základnu najít a to ani díky její záři.

Zastavil se a kochal se nálezem. Zpoza kopule se vynořil obstarožní robot, který vypadal jako opilecký sen nějakého svářeče - čtyři pavoukovité nohy nesly hranaté tělo, které se nyní rozblíkalo jako semafor.

To trvalo nějakých deset patnáct vteřin a pak se z robotových zad vynořila věžička s laserovým dělem.

Jarmil něco takového očekával, a proto už měl nastavenou vlnovou délku na vysílačce z návodu umístěném na flešce kapitána Virtogana.

V přilbě se mu ozval mechanický skřehotavý hlas:

„Heslo! Kdo vyhrál *NHL* roku dva tisíce... chr chr chr!“

„SKA Sankt Petěrburg,“ vyhrkl připravenou odpověď.

Mladík strnul, když se mu na hrudním pancíři objevila červená tečka zaměřovače robotova děla.

„Heslo! Kdo vyhrál *NHL roku dva tisíce... chr chr chr!*“ ozval se znovu robotův hlas.

„*Je poškozený!*“ uvědomil si Jarmil a to už v ruce držel výkonný blaster, nastavený na zabíjení.

Stiskl spoušť a nic se nestalo. Zkusil to ještě jednou a opět nic.

„Heslo! Kdo vyhrál *NHL roku dva tisíce... chr chr chr!*“ ozval se znovu robotův hlas. „Nepřítel! Zničit!“

Jarmil v tom okamžiku už pádil dlouhatánskými skoky zpátky k lodi a ječel do vysílačky:

„Znič ho! Znič ho!“

Nedělo se nic.

Až při třetím skoku si uvědomil, že nemá nastavenou frekvenci *Jarní krásky*. Ťukl do manžety skafandru a uslyšel vyděšený Zrzkův hlas:

„Co to tam vyvádíš?“

„Znič ho! Do hajzlu! Znič ho!“

Do zad ho udeřilo obrovské kladivo. Na okamžik ztratil vědomí, a když se opět probral, mizel mu asteroid pomalu za zády.

„Dostal to! Dostal to!“ uslyšel rozjařený Zrzkův hlas.

„Dělej!“ zaječel Jarmil. „Něco se mi stalo se skafandrem. Nefunguje mi motor. A mám únikovou rychlost.“

„Trefil tě do zad a motor ti vybouchl,“ okamžitě se *zklidnil* Zrzek. „Co mám dělat?“

„Budeš pro mě muset zaletět s *Jarní kráskou*,“ řekl Jarmil a vtom si uvědomil, že je to nesmysl.

Zrzkova schopnost pilotáže se rovnala nule. Jen jednou to pod Jarmilovým dohledem zkusil a jen díky tomu, že se pokus odehrával v pustém kosmickém prostoru, nedošlo k nehodě. Lod' se roztočila jako káča, jen to bylo ve všech třech směrech, a Jarmil měl co dělat, aby ji rychle dostal pod kontrolu. Od té doby Zrzek odmítal i jen přiblížit se k ovládacím prvkům lodě.

„*Charlie by to zvládla, ale to by ji musel navádět...*“ horečně přemýšlel Jarmil. „*To nejde.*“

Skafandr se pomaloučku otáčel, takže se asteroid dostal Jarmilovi do výhledu. Už byl vzdálený skoro kilometr.

„Okamžitě si vezmi skafandr a doletíš pro mě!“ zavelel a snažil se do hlasu vložit co nejvíc autority.

„Jasně! Ale víš, že to s tím moc neumím.“

„Nekecej a dělej. Venku se přivážeš k lodi, postavíš se směrem ke mně a spustíš motorek. Budu tě navádět.“

Za chvíli se na temném kameni asteroidu objevil malý zářivý plamínek.

Jako ve zpomaleném filmu se blížil k trosečníkovi bílý Zrzkův skafandr a Jarmil doufal, že se trefí. Ale jak se přibližoval, bylo jasné, že se minou. Vzdálenost se sice zmenšovala, ale Jarmil odhadoval nejmenší vzdálenost na kterou se dostanou na dobrých dvacet metrů.

„Zrzku, teď stiskni na ovladači levé tlačítko. Jenom na okamžik.“

U zad skafandru se objevil záblesk, ovšem na opačné straně, než bylo potřeba. Zrzek se začal vzdalovat.

„Do prdele! Ty si pleteš ruce!“

„To vidím taky,“ zabručel Zrzek.

„Tak to zkus znovu, ale podrž to správné tlačítko dýl.“

„Prd! To bych tady poletoval jako *motýlokvět páskovaný* do tý doby, než by mi došlo palivo. Udělám to po svém.“

Zašátral v kapse skafandru a vytáhl odtud kovovou kouli přivázanou na lanku. Pomalu ji zvedl nad hlavu. Přivřel oči a pomyslel si:

„Je to jenom zsranej velikej chracht. A já ho musím trefit mezi oči!“

Koule opustila Zrzkovu ruku a přivázaná na dlouhém lanku zamířila přesně na Jarmila. Mařák natáhl ruce před sebe. Byl si jistý, že kdyby ho koule zasáhla do přilby, určitě by ji rozbila. Podařilo se mu ji chytit a opravdu byla mířená (nebo to možná byla náhoda) přímo na obličej. Musel napnout všechny svaly, přesto mu rukavice svírající kouli narazily do přilby.

„Mám ji! Mám ji!“ zařval vítězoslavně.

„To je dobře,“ ujistil ho Zrzek. „Přitáhnu tě k sobě a pak nás dopravíš domů. Já se v tom fofru zapomněl přivázat k lodi.“

Jarmil vybuchl v záchvatu smíchu a dlouho se nemohl přestat smát. Zklidnil se až v okamžiku, kdy na sebe oba skafandry narazily. Přeručkoval k Zrzkové ovladači a za chvíli se už pomalu snášeli k lodi ukotvené na asteroidu.

5.

Jarmil si prohlížel zbytky rozstříleného robota.

„Trefils ho náramně, ale pozdě,“ řekl trochu vyčítavě.

Pokračovali ke zlatavě zářící kopuli. Oba poněkud nervózní, nebyli si jistí tím, jestli tu není ještě jeden strážní robot nebo nějaká jiná ochrana.

Nebyla.

Obešli kopuli a našli vchod, který nebyl ničím chráněný. Jednoduchou pákou Jarmil odemkl kruhový vchod a protáhl se dovnitř. Zrzek ho ihned následoval. Byla tu tma, podle údaje skafandru i zima stejná jako venku a tlak zcela nulový.

U vchodu stiskl Jarmil zelený vypínač a naskočilo stropní osvětlení. Baterie už byly zjevně v dezolátním stavu, protože to, co se rozzářilo pod stropem, mělo do světla dost daleko. Výbojky lehce poblikávaly a dodávaly do vnitřního prostoru hodně málo světla, přesto to však bylo lepší, než prohlížet si vnitřek skladiště jen pomocí reflektorů skafandrů.

Uvnitř bylo patnáct dva a půl metru vysokých regálů z bílého PRW. Táhly se celou délkou kopule a byly mezi nimi rozestupy dobré dva metry. Pro pohyb ve skafandru zcela dostačující.

Většina regálů byla prázdná. Oba návštěvníci se pomalu propadali do deprese. I když se na tuto eventualitu připravovali, v koutku duše doufali v zázrak.

Rozdělili se a každý z nich procházel jednu stranu skladu.

Najednou Zrzek zajásal.

„Pojď sem! Podívej se na to! To jsou nádherné starožitnosti... jeida...“

Jarmil oběhl několik regálů a uviděl blížící se prachový oblak.

„Co se to děje?“ vyrazil ze sebe.

Bílý prach se díky malé přitažlivosti asteroidu usazoval jen velmi pomalu. Nicméně po chvíli se z něj vynořila bílá postava ve skafandru a potácivými kroky se blížila k Jarmilovi.

„Stůj,“ houkl majitel *Jarní krásy* a Lorcan ho kupodivu poslechl.

„Prd vidím,“ ozval se Zrzek a rukou si přejel po průzoru přilby.

Ve šmouze se objevil trochu vyděšený Lorcanův obličej.

„Cos to prováděl?“ ptal se účastně Jarmil.

Zrzek zvedl ruku a v ní třímal bíle poprášenou sošku.

„Těch zlatých sošek tam stálo asi patnáct, každá jiná,“ vysvětloval mrňous, „jenže, jak jsem na ni sáhl, regál vybuchl a já přestal vidět.“

Jarmil udělal krok k jednomu z prázdných regálů a dotkl se ho.

V jednom okamžiku stál u regálu a v druhém zmizel v oblaku bílého prachu.

„No halt, ta organická srágora, z níž je udělali, nebyla stavěná na několik set let pobytu ve vakuu a děsném mrazu. Zkřehlo to,“ culil se Zrzek, který protentokrát zůstal mimo nepříjemné *sněžení*.

Jarmil stál a v duchu se vztekal.

„*Mohlo mě to napadnout*,“ říkal si.

Po chvíli, která se zdála nekonečná, se mu vynořila hlava z bílé tmy a setřený prach z průzoru mu dovolil podívat se kolem.

Ostatní regály stály na svých místech. Byl si však jistý, že jediný dotek by je uvedl do stejného stavu jako ty dva, které jediným dotykem zničili.

Jarmil udělal dva kroky a tím zvedl prach opět do výše pasu.

„Musíme ho odtud nějak odstranit,“ ozval se Zrzek zamyšleně.

„Dojdi do lodi a přines sem jednoho malého uklízeče a máme vystaráno,“ rozhodl Jarmil a šouravě se přesunoval dál od vrstvy bílého prachu.

Zrzek prokličkoval ke středu kopule, kde bylo prachu relativně nejmíň, a zamířil zpátky k lodi.

Jarmil ho napodobil tím, že se také pomalu přesunul ke středu kopule a znovu začal procházet mezi regály. Jen na dvou něco leželo. Byly to platinové, zlaté a gadoliniové cihly. Ty poslední Jarmila potěšily nejvíc, ale bylo jich jen dvacet dva a podle velikosti

odhadoval, že by tu mohlo ležet tak dvě stě kilogramů tohoto vzácného prvku tak potřebného pro pohon podprostorových lodí.

„*Tak tohle mi zaplatí tuhle cestu a všechno ostatní bude zisk,*“ zaradoval se Mařák.

„Tak už jsem tady,“ zafuněl mu do ucha Zrzek.

Lorcan stál u vchodu do kopule a v rukách třímал kostku o průměru půl metru. Položil ji na podlahu.

„Nemohl bys ho přijít spustit?“ zeptal se Zrzek nešťastně, když se nic nedělo a robot se ani nehnul.

Lorcan zamířil k Jarmilovi. Když míjel jeden z regálů, na němž cosi bylo, zastavil se. Byly tam naskládané kůže. Jarmil na ně zíral a snažil se odhadnout, z jakého zvířete pocházejí. Vzhledem k tomu, že je pokrývala vrstva bílého prachu, nebylo to jednoduché.

„To by mohly být chrachtí kůže,“ vykvikl Zrzek nadšeně a natáhl k nim ruku.

Než ho Mařák stačil zastavit, dotkl se jich a opět je zahalil oblak bílého prachu.

Jarmil si už na to začínal zvykat.

„Ty seš ale vůl!“ vyhrkl.

Pak mávl rukou řídnoucí bílou mlhou.

„Spíš to byla kožešina z *ostroretky nazelenalé*.“

„To je blbost!“ stál na svém Lorcan.

Jarmil vyrazil ke vchodu a sklonil se nad malou dotykovou obrazovkou na hřbetu robota. Prsty ve skafandrových rukavicích nebyly nejlepším nástrojem jak přenastavit robota na dané prostředí, ale za chvíli se mu to podařilo. Ještě než stiskl tlačítko ENTER, narovnal se a přešel od jednoho stojícího regálu ke druhému a do každého plácl levičkou.

Během několika vteřin zmizeli v oblaku bílého prachu a Jarmil zalitoval, že přece jen nepustil robota dřív, než zahájil tuto destrukční činnost. Takhle musel několik minut nehybně stát a čekat až se alespoň přilba vynoří nad hladinu prachových částic PRW.

„To se ti tedy povedlo,“ zabručel Zrzek, který vypadal jako sněhulák.

Po několika dalších minutách konečně Jarmil zahlédl vršek robota. Setřel vrstvu prachu a vítězoslavně stiskl potřebné tlačítko.

Robot začal do sebe nasávat bílé částice umělé hmoty a oba muži se k němu nachýlili a otřepali ze skafandrů prach. Za chvíli už robůtek rejdlil po kopuli jako smyslů zbavený. Co tři minuty z něj vypadla kostka slisovaného odpadu, z něhož bude *Jarní krása* schopná vytvořit mnohé potřebné věci.

„Doufám, že má sebrat jenom prach,“ ozval se Zrzek, když se robot pomalu ve svém čistícím úsilí blížil do míst, kde zjevně nebyl jen prach, ale i nějaké věci.

„Jsem snad amatér?“ prskl Jarmil.

„No, vždyť jsem toho tak moc neřekl,“ zaremcal Zrzek.

6.

„Už jsi spočítal, kolik nám ten *poklad* vynese?“ Zrzek seděl v navigátorském křesle v pilotní kabině.

„Něco se spočítat dá,“ pokrčil rameny Jarmil, „ceny zlata a dalších kovů znám, ale třeba ty sošky...“ zamyslel se. „To je problém. Podle *Charlie* jsou z planety *Aztekan* a jejich stáří může být do tisícovky let. Pokud tomu tak bude a najdeme nějakého sběratele, tak to bychom mohli vydělat docela slušný balík. Jinak v ceně zlata... nic moc. Některé zbraně jsou na tom podobně. Tady je ovšem dost velký problém, stejný jako u některých dalších věcí – nevhodné skladování. Vypadají sice zachovale, ale vystřelit bych z nich nechtěl... Tedy pokud bych nemínil spáchat sebevraždu.“

„Jak jsi na to přišel?“ vrtěl hlavou Zrzek.

„Já ne, ale *Charlie*. Udělala analýzu všeho co jsme našli a tyhle věci mají změněnou krystalickou strukturu kovu.“

„A do hajzlu,“ zalamentoval Zrzek.

„Nevadí, uděláme si malou odbočku a zastavíme se na Romisu. Pan Richard nám poradí...“

„Bude to dost velká oklika,“ vmísila se do debaty *Charlie*. „Přímo by to nebylo daleko, ale v cestě jsou tři černé díry a těm je potřeba se vyhnout. Z toho vyplývá, že budeme muset udělat jednu zastávku na doplnění paliva.“

„Proved' výpočet trasy,“ povzdychl si Jarmil.

„Rozkaz, pane,“ ozval se lodní počítač a Jarmilovi zatrnulo, jako vždy, když si nebyl jistý, jestli je to standardní odpověď počítače, nebo si z něj *Charlie* dělá srandu.

7.

Dveře do kapitánské kajuty se se zafuněním otevřely a dovnitř vletěl Zrzek a začal Jarmilem, zachumlaným pod dekou, třást. Ten jen s vypětím všech sil otevřel oči a mžoural jako *sovák říční* z ND-1881. Včerejší mejdan mu stále ještě duněl hlavou.

„Co blbneš? Co je?“

„Podíval jsem se na včerejší zastávku...“

„No a co? Soustava neobydlená, nevýznamná...“

„Ty seš blbej. Podíval ses na ni?“

„Ne,“ zavrtěl Jarmil hlavou a pomalu se probíral z alkoholového opojení. „*Charlie* mě na nic zvláštního...“

„Já jo,“ přerušil ho Zrzek a hrdě vypnul hubeňoučkový hrudník. „A všiml jsem si jedné zajímavé planety v soustavě. Je to *Marianna*!“

„Cože?“ vykulil Jarmil oči.

„No jasně! Ta *Marianna*, kde jsou naši kamarádi!“

„No tedy, jak který...“ trochu oponoval Jarmil. „Stejně se tam teď nemůžeme vracet. Už tak máme zpoždění jako *prasomila krásná*. Ta dodávka na *Alderaan* docela spěchá a už výlet na Romis nás zdrží.“

„To jo, ale konečně víme, kde jsou. To je paráda.“

„Když myslíš,“ Jarmil se stále ještě nemohl pořádně probrat.

Samozřejmě, že se chtěl se pro některé lidi na *Mariannu* vrátit, ale zdaleka ne ke všem měl přiřazeno slovo kamarád. Docela mu vyhovovalo, že nevěděl, kde *Marianna* je, alespoň se nemusel rozhodovat, co vlastně udělá. Teď už bude muset.

Kapitola 3

1.

Ještě z dokovací dráhy Jarmil zavolal Waldo Richarda a nabídl mu k odkoupení věci z pokladu. Poslal mu nejen seznam a

fotodokumentaci, ale i *Charliinu* fyzikální a chemickou analýzu.

„Ty ses zbláznil,“ vrtěl hlavou Zrzek. „Takhle se přece nechová správnej vandrák.“

„Jsou lidi, které ošmeknout nemíním a tenhle k nim patří. Za prvé mi několikrát pomohl, za druhé je to člověk s tak dlouhými prsty, že podrazit ho by nebylo ale ani trochu rozumné...“

„A nehraje v tom taky roli jedna moc hezká blondýnka, která se pohybuje v jeho blízkosti?“ šklebil se Zrzek jako *Upíroun Shebestuv*.

Jarmil se zatvářil kysele a zatvrzele se věnoval monitorům, na nichž se ale nedělo zhora nic. Lorcan pokrčil rameny a vyšel z pilotní kabiny s velmi potměšilým úsměvem na rtech.

2.

Jarmil sešel po schůdkách z *Jarní krásy* na zaprášený plastobeton přistávací plochy číslo osm Romisského kosmodromu a zadíval se na prosklenou budovu kapitanátu. Byla dobrý kilometr vzdálená a slunce pálilo jako d'as. Povzdychl si a šouravým krokem k ní zamířil. Okamžitě mu na čele a nejen tam, vyrazil pot. Zkontroloval gumičku, která mu držela dlouhé vlasy barvy počůrané slámy stažené do ohonu.

„*Taky jsem tam mohl poslat Zrzka,*“ pomyslel si, ale pak uznal, že by to nešlo. „*No, tak se alespoň nechám ostříhat. Kdo by v takovém vedru nosil dlouhé vlasy, ale to až po návštěvě úředníků.*“

Jednou byl majitel a kapitán v jedné osobě, takže tu cestu musel absolvovat on.

Zpoza budovy se vynořila černá tečka a zamířila přímo k Jarmilovi. Zůstal stát a s pootevřenou pusou zíral na poslední model *Fordnissanu Babetta 007*, který se k němu řítí na vzduchovém polštáři zcela nehlučně. Byl to nejneekologičtější stroj vyvinutý na Zemi se spotřebou šedesát litrů přírodní benzonafty na sto kilometrů. Tudiž si ho mohli dovolit jen ti největší boháči v Galaxii.

Ostatně jich byla vyrobena jen limitovaná řada dvaceti číslovaných kusů. Každá *Babetta* měla své pořadové číslo na

chladiči a ta, co se k němu řítla alespoň padesátkou, se pyšnila dvojkou vyvedenou, samozřejmě, ve zlatě.

Když u něj zastavila, povzdychl si a zauvažoval, jestli může nastoupit. Co když ušpiní sedačku z chrachtí kožešiny.

Pak se usmál, když si uvědomil, že může panu Richardovi nabídnout nové potahy z těch kožešin, co našel v pokladnici kapitána Virtogana. Bylo jich tam šest. A to nemluvě o souřadnicích *Marianny*, kde se jich nachází opravdu hodně.

Nasedl a dveře, otevírající se nahoru jako křídlo, se nehlučně zavřely. *Babetta* se zhoupala a vyrazila zpátky do města.

„Musím se zastavit na kapitanátu s papírama,“ houkl Jarmil na řidiče, odděleného od něj skleněnou přepážkou.

„To už je zařízené,“ odpověděl muž v historické, kárované, placaté čepici s černým štítkem a šlápl na plyn.

3.

„... je škoda, že některé zbraně jsou tak poškozené,“ Waldo Richard, velký a mírně obtloustlý muž s usměvavou oválnou tváří, oblečený do moderního obleku švestkové barvy, natáhl ruku k poháru stojícímu na područce obrovitánského koženého křesla, a upil z něj.

V pracovně byl příjemný chládek, ale Jarmil, zvyklý daleko spíš na zahulené prostředí hospody *U jednovokýho Sama*, se tu necítil nejlíp. Příliš to tu smrdělo bohatstvím.

„Nicméně, třeba ty sošky jsou opravdu pravé, takže pro sběratele jsou prakticky neocenitelné, zvláště proto, že domorodci z *Aztekanu* nedovolují v posledních sto letech vyvézt z planety jakoukoli starožitnost. Mám několik přátel, kteří takové věci sbírají a určitě za ně dají slušnou částku. Některé zbraně jsou unikáty, a i když jsou prakticky neopravitelné, pro muzeum se využít dají. No, a kdybych se náhodou chtěl zbavit některého z konkurentů, tak zapůjčení takové zbraně na střelnici může být...“ Waldo nedopověděl větu a znovu upil z poháru červené venezuelské Ptari Tepui.

Jarmilovi přeběhl mráz po zádech.

„To je, samozřejmě, vtip,“ zasmál se Richard, „to bych nikdy nedopustil, aby se exponát muzea zničil tak hloupým způsobem.“

„*Tím si nejsem ani zdaleka tak jistý,*“ prolétlo Jarmilovi hlavou.

„Navíc chrachtí kožešiny a další věci také nejsou od věci. Jestli máte zájem, tak za dva a půl miliony dolsů, bych to od vás koupil celé.“

Jarmil jen polkl. Když si dělal ještě na lodi odhad, tak mu v nejlepším případě vycházel necelý milion.

Prudce kývl a na tváři se mu objevil vděčný úsměv.

„Jen bych od vás něco potřeboval...“ pravil Richard a Jarmilovi zatrnulo. „Mohli byste za týden vybojovat jeden zápas? Byl bych velmi rád, kdybyste zvítězil. Samozřejmě vám za to zaplatím,“ Waldo si rukou podepřel bradu, „vyberte si, jestli byste svoji odměnu chtěl v penězích, nebo je tu možnost výměny magmotoru vaší lodi za verzi Jiukow-Daihatwu 1949. Moji technici mě upozornili, že *Jarní kráska*, tedy podle nich, by tuto výměnu přivítala.“

„*To vím taky,*“ pomyslel si Jarmil, „*jenže kde jen tak vzít volný milion dolsů.*“

Jarmil se podrbal pod levým okem, byl v rozpacích, a poté upil z poháru víno.

„Navíc si všimli, že *Kráska* má poměrně zastaralý pozemní kamuflážní program. Nedávno mi nabídli novinku, na niž armáda teprve shání peníze, ale mně se tu povaluje jeden zkušební vzorek. Nemám pro něj využití, pasažérské lodě na planety nepřistávají“ usmál pan Richard, „co vy na to?“

„Samozřejmě, že to rád udělám, ale je mi jasné, že dobře víte, jak mizerný jsem bojovník. Moje vítězství byla vždycky spíš dílem štěstí a náhody.“

„Nepodceňujte se,“ usmál se Waldo Richard. „Navíc mám něco, co by vám mohlo vyhovovat.“

Hřmotný muž vstal a přešel od konferenčního stolku k pracovnímu, který si velikostí nezadal s menším letištěm.

„*Možná bych na něm dokázal s rogačem přistát,*“ uchechtl se v duchu Jarmil.

„Pojďte se na něco podívat?“ mávl na něj pán domu prstem.

Nad deskou stolu se objevilo půlmetrové zobrazení bojového robota *Sofie*.

„*Snad nechce, abych bojoval se Sofinkou?*“ znejistěl Jarmil.

„Chci, abyste s ní bojoval,“ vypadalo to, že Richard umí číst myšlenky. „Určitě vám však nedám k dispozici můj milovaný exponát z muzea. Dizajnově se mi ten robot strašně líbí a je velmi obratný. Koupil jsem zaniklou českou firmu Roeček-Kyusha, která pro Eurounii kdysi roboty typu *Sofie* vyvinula a vyráběla. No, a mí technici robota vylepšili a doplnili nejnovější elektronikou a zbraněmi. Na první ani druhý pohled to není znát, ale ocelokeramit nahradil aktivní pancíř, což snížilo váhu brnění o padesát procent a značně zvýšilo odolnost. Pohybové ústrojí je vyrobené z oceli s příměsí scandia, gadolinia, dysprosia a několika dalších příměsí, což znamená, že je normálními palnými zbraněmi prakticky nezničitelné. Samozřejmě, několik zásahů plazmovými zbraněmi by *Sofinku* mohlo poškodit. Ale od toho tam je člověk, aby nepřišla k úhoně, že?“ usmál se Richard, když viděl pokleslou čelist Jarmila, jak zírá na pomalu se otáčející projekci robota. „Základní výzbrojí jsou dva ramenní kulomety XM-1000 Micro na uranové kuličky se zásobníkem na sto devadesát tisíc kuliček. Pravá paže je vyzbrojena pulzním laserem s automatickým zaměřovačem ovládaným pohybem očí. No a levička má sílu úchopu tři tuny na centimetr čtvereční. Je tedy schopna rozdrtit většinu toho, co uchopí. Na bederní podvěsník je možné zavěsit trojici tepelně naváděných raket *Bivoj*, které ale v tomto případě nebudou zapotřebí.“

Waldo zmlkl a se zálibou pozoroval otáčejícího robota.

Jarmil se znovu podrbal pod levým okem a rozhodl se položit základní otázku:

„Proč?“

„Mám *drobný* obchodní spor s panem Johnakssonem...“

„Ale,“ ušklíbl se Jarmil.

„Samozřejmě bych mohl nasadit své lidi, ale když jste se tu objevil, myslím si, že by se vám to mohlo líbit. I vás chtěl...“

„To ano,“ Jarmilovi prolétlo před očima jednání v soudní síni o žíravých krápnících, které by pro něj skončilo velmi neslavně, kdyby mu Waldo Richard nepomohl.

Domácí pán spokojeně kývl hlavou.

4.

„Vítězem nejvyšší třídy dnešních bojů se stává Ishikawa Noburaki v robotovi Hi-Kaze,“ hlasatel zmlkl, aby dal šanci jásajícímu davu diváků v aréně.

V okamžiku, kdy halas začal slábnout, se opět ujal slova:

„Vyvrcholením dnešního dne je obchodní souboj mezi synovcem pana Johnakssona Johnem Vorlovssonem, který pilotuje nejnovější typ těžkého bojového robota a to *Falcon 9* z produkce rodinné firmy J&J. Proti němu nastupuje nám všem známý Jarmil Marzak v modernizovaném robotovi *Sofie*.“

Oba roboti vběhli na písčité povrch arény najednou a to každý z jiné strany. Bouře nadšení mnohonásobně převýšila to, co ze svých hlasivek vyloudili diváci před chvílí.

Částečně v tom ovšem byl i smích, protože srovnání obou robotů opravdu bylo úsměvné. Čtyřmetrová *Sofie* vedle pěti a půl metrového *Falcona* vypadala křehce. Celkový dojem podtrhovala i podstatně větší robustnost *Falcona*, který vážil o dobré dvě tuny víc. Běh doprostřed arény naznačil, že *Sofie* by mohla být o něco rychlejší.

Jarmil se v ní cítil jako doma. Tři dny výcviku mu navrátilly všechny návyky, které si vypracoval ve staré *Sofince*.

„Jak všichni víte, tento souboj má rozhodnout, která z firem získá kontrakt od armády Pozemské Unie.“

Jarmilovi zatrnulo.

„*Tohle mi pan Richard neřekl*,“ zpotil se Jarmil i na patách.

Popotáhl si pásku na čele trochu níž, aby mu pot netekl do očí. Několikrát se zhluboka nadechl a vydechl.

Pomohlo to.

Uvědomil si, jak se v nové Sofii dobře cítí.

„Tak pánové,“ ozval se hlasatel, „nastupte na plošiny, které vás zanesou na polygon. Pak už to bude jen na vás.“

Oba roboti na ně napochodovali a ta co měla odnést *Falcona* se zhoupala, jak antigravy vyrovnávaly jeho čtyři tuny.

5.

„Jediné, co nesmíš,“ kladl Jarmilovi na srdce Waldo Richard před nástupem do robota v aréně, „je zabít soupeřova pilota. Znemožni ho!“

Tohle hučelo Mařákovi v hlavě po celou dobu letu.

„*To je tak přesvědčený, že vyhraju?*“ vrtalo mu hlavou. „*Nebo je to jenom nějaká hra, aby Johnakssona zesměšnil jinak... Nebo chce prohrát, protože... Ale proč?*“

Plošinou to drcl, jak dosedla na zem vedle pobořeného domu. Jarmil si dobře vzpomínal kde je a jak to vlastně tady v tom zbořeništi prastarého města vypadá. Tady se odehrávaly všechny souboje.

Zbořeniště pokrývala síť 3D kamer doplněná množstvím dronů s výkonnými záznamovými zařízeními. Pak už jen záleželo na režisérovi, jak předkládal dychtivému obecenstvu nejzajímavější okamžiky souboje

Jarmil byl rád, že sedlá robota, kterého znal. Samozřejmě že nová *Sofie* měla mnohá vylepšení, ale přitom si zachovala ty nejlepší vlastnosti té původní.

„*Co když chce předvést, že i tak mizerný pilot, jako jsem já, dokáže s takovou zbraní vítězit?*“ nahlodával ho červík pochybností. „*Co když prohraju?*“

„Sestupte, prosím, z plošiny,“ ozval se v kabině *Sofie* hlas hlavního rozhodčího.

Jarmil sebou škubl. Uvědomil si, že stále ještě stojí na místě, zatímco jeho soupeř se už pohybuje.

Seskočil z plošiny a vydal se soupeři vstříc.

Neměl žádný plán, jako obvykle chtěl zareagovat na to, co dělá nepřítel..

Běžel třicetikilometrovou rychlostí vstříc soupeři. Byla to třetinová rychlost, již mohla *Sofie* dosáhnout. Pohyboval se po poměrně široké ulici a v dálce už zahlédl *Falcona*, který mu běžel vstříc.

„*To mě chce převálcovat?*“ pomyslel si Jarmil.

Zastavil se na křižovatce a za okamžik uskočil do malé uličky, která podle mapy měla obepínat blok domů a znovu ústít na cestu, po níž před chvílí běžel. Za sebou nechal fantóma, který na nějakou chvíli mohl soupeře zmást. Rozběhl se nejvyšší rychlostí, jaké byla Sofie schopna. Vytočit obě pravoúhlé zatáčky nebylo nejjednodušší, také se mu to úplně nepodařilo. Levým ramenem dvakrát narazil do zdi a rachot za ním naznačoval, že té to příliš neprospělo.

Když doběhl k ústí na širokou cestu, zabrzdil a pomalu vysunul zpoza rohu hlavu, aby zjistil, kde je nepřítel. Udělal dobře. Vorlovsson na jeho fintu s fantómem neskočil a čekal nedaleko. Jakmile zahlédl pohyb, vypálil hned dvě rakety *Šmelj 3*.

Jarmil uskočil a popoběhl pár metrů pozpátku, takže v poklidu sledoval, jak dva oranžovozlaté výbuchy rozšířily vchod do uličky a vytvořily tam docela slušnou barikádu ze sutin.

Chvíli zaváhal, jestli se nemá vrátit, ale pak si to rozmyslel. Opatrně přešel k hromadě zdiva vzniklého výbuchy *Šmeljů*. Klekl si a vysunul pravičku do ulice a vypálil z pulzního laseru, kterým přejel celou její šířku. Hned poté se zvedl a rozběhl se zpátky.

Plnou rychlostí přeběhl širokou ulici a zapadl naproti do další úzké uličky. Za těch pár okamžiků, kdy ulici přetíнал, stačil zaregistrovat, že *Falcon* dál stojí kousek od místa z něhož střílel, ale přitištěný na druhé straně ulice k pobožené zdi, která ho převyšovala jen tak tak..

Byl na Sofii připravený a rachot kulek z indukčního kulometu Jarmila o tom přesvědčil. Nicméně těch pár zásahů ho nemohlo ohrožit.

Zastavil se a vrátil k ústí uličky. Po pěti vteřinách vyběhl zpátky na ulici, zastavil se a spustil palbu z ramenních kulometů *XM-1000 Micro*. Robot se pohyboval k němu nepříliš velkou rychlostí.

Jarmil mířil na levou nohu *Falcona* a jeho palba byla účinná.

Mohutný robot se zapotácel a dokonce udělal nepovedenou piruetu, jak se mu na okamžik zasekl kolenní kloub. Díky tomu se části Mařákovy dávky vyhnul. Jeho pilot byl však velmi šikovný. Dokonce se mu podařilo, právě v tom rotačním pohybu, vystřelit z kulometu a znovu *Sofii* zasáhnout několika střelami.

Jarmil opět uskočil do uličky a tentokrát se rozběhl okolo bloku domů. Měl v plánu zaskočit nepřítele zezadu.

To se mu nepovedlo, protože *Falcon* na něj čekal právě tam a pilot okamžitě na Jarmila vystřelil tepelně naváděnou raketu *Javelin XXI* jen co se vynořil zpoza rohu.

Mařák okamžitě spustil palbu z obou kulometů a podařilo se mu raketu zasáhnout v letu. Vybuchla předčasně, ale přesto na okamžik Jarmila oslepila.

Na čelním štítu se mu objevilo hned několik signálů o poškození. Mezitím *Sofie* pokračovala v běhu a Jarmil použil pulzní laser zaměřený do míst, kde naposledy viděl nepřítele. Zasáhl a na potřebný okamžik robotovi znemožnil odpálit další rakety.

Posledních pár metrů uličky už zase viděl na cestu.

Do hrudního pancíře *Sofie* bubnovaly uranové kuličky, ale to ho ani nezbrzdilo.

Když se přičítal k *Falconovi*, oběhl ho a zezadu chytil levičkou ramenní odpalovací rampičky raket a prudce jimi škul.

Jarmil byl překvapený, jak lehce se oddělily od bojového robota. Odhodil je a chytil ruku s pulzním kanónem. Škul jí, ale utrhnout se mu ji nepodařilo. Stiskl vši silou a ohnul ji. Pilot *Falcona* se marně pokoušel vytrhnout, aby se mohl otočit a zaútočit na daleko lehčí *Sofii*.

Jarmil ruku *Falcona* pustil a s rozmachem udeřil soupeřova robota do zad. Ruka mu prošla zadním plátem, který ani zdaleka nebyl tak odolný jako ten přední, a vytvořila v brnění solidní díru. Úder potřhal mnohé vodiče uvnitř. Z robota se začalo kouřit a létaly z něj jiskry.

Mařák uskočil a rozběhl se k uličce, kterou využil jako první. Přeskočil hromadu sutí a teprve pak se otočil, aby zjistil, jak velké škody svým útokem nadělal.

Falcon bezmocně stál na ulici a jeho pilot se marně snažil s tím něco udělat.

Jarmil znovu přešel suť, pomalu zezadu došel k nepříteli a nepříteli silným úderem poslal nehybnou sochu, ještě před chvílí nazývanou bojovým robotem *Falcon 9*, do polohy ležmo.

„*Mohl by alespoň dělat kliky,*“ prolétlo Jarmilovi hlavou a ušklíbl se.

6.

„No, myslím si, že máš dalšího nepřítele na život a na smrt,“ pravil Zrzek a díval se na monitoru, jak se Romis vzdaluje.

„Není ani první, ani poslední,“ pokrčil rameny Jarmil. „Ale máme tak vylepšenou *Jarní krásku*, že mě to zase až tak netrápí. Navíc to byl férový boj.“

„Myslím si, že Johnaksson to tak nevidí,“ oponoval s potměšilým úsměvem Zrzek, „ale pravda je, že z toho mám radost.“

„Já taky,“ kývl Jarmil a slastně se protáhl na novém pilotním křesle. „Je krásně na světě, když se daří.“

Kapitola 4

1.

Jarní kráska se pomalu a ladně snášela nad přistávací plochu číslo čtrnáct kosmoletišť Věnceslava Šavla.

„Tak co teď?“ zeptal se Zrzek, když se loď jemně zhoupala na amortizátorech.

„Kdyby bylo po mém, okamžitě zmizím z téhle prašivé planety, kde mě nepotkalo nikdy nic dobrého,“ zabručel Jarmil. „Odtud mě unesli do vesmíru a donutili...“

„Nekecej,“ utál ho Zrzek, „kdyby se to nestalo, neměl bys hromadu peněz, *Krásku*...“ na okamžik se odmlčel a snažil se vzpomenout si na něco dalšího, čím by mohl kamarádovi zvednout náladu.“

Jarmil mávl rukou a zašklebil se.

„Kdybych nechtěl koupit Mariannu, tak mě sem nikdo nedostane ani párem volů...“

„Hele, nenadávej!“ naštvál se Zrzek.

„To nebylo na tebe,“ usmál se koutkem ústa Jarmil.

„Jedou sem celníci,“ ozvala se Charlie.

„Pust' je dovnitř,“ zavrtěl hlavou Jarmil. „To je snad poprvé, co na lodi opravdu nemáme nic, co by mohli najít.“

Odrbaná modrá Skouda-603 zastavila u spuštěných schůdků a z ní se vyvalili tři muži v bílých, lehce zašedivělých uniformách. Jarmil stál ve vchodu do *Jarní krásy* s otevřenou pusou.

„Co je?“ štěkl ten, co šel první. „Něco se vám nezdá?“

„Ne, všechno je v pořádku,“ polkl překvapení Jarmil, když si všiml, že poslední celník jen lehce zavrtěl hlavou.

Šéf celníků se zastavil pod schůdky, kde byl stín a mávl rukou na své dva podřízené.

„Jděte to zkontrolovat! Ale pořádně!“

Oba muži prošli dovnitř a rozdělili se. S jedním z nich šel Zrzek do motorové sekce a s druhým Jarmil do pilotní kabiny.

Jakmile tam vešli, Jarmil se rozchechtal:

„Jak ses, Georgi, dostal k týhle práci?“

„Hlad je mocná páka a pobyt v kolonii mi taky nevylepšuje reputaci,“ pokrčil hromotluk rameny. „Máš něco lepšího?“

„Polet' s námi.“

„Kam?“

„Zpátky na Mariannu.“

„Ty ses zbláznil?“

„Chci ji koupit.“

Tentokrát zůstal stát s otevřenými ústy George.

„Jestli se ti to povede, tak jo,“ rozhodl se najednou a plácl Jarmila do ramene. „Hele, jdu tomu blbovi říct, že tu nic není.“

„Večer budeme se Zrzkem U Pinkasů, tak se tam zastav.“

„Jasně, šéfe,“ otočil se George Walker a zamířil ven z lodi.

2.

Jarmil stál před ohromnou kamennou budovou z žíhané žuly a nemohl se přinutit vejít dovnitř. Vstupní branou procházeli sem a tam načinčaní úředníci a podnikatelé, kteří jakoby z oka vypadli Johnakssonovi, a tudíž ho ještě víc odrazovali od vstupu.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Sebevražedná mise.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.